

PUNK JA MINÄ

Olen syntynyt vuonna 1967 ja minulla on isovelji, joka syntyi minua kaksi ja puoli vuotta aikaisemmin. Veljeni kiinnostui musiikista jo hyvin nuorena, varmaankin itseään kymmenkunta vuotta vanhemman serkkumme johdosta, sillä serkun levyhyllystä löytyi 70-luvulla MUDia, Alice Cooperia, Sparksia, Led Zeppeliä ym.ym. Aina kun menimme vierailulle isämme siskon luokse, ensimmäinen kysymyksemme oli "Onko Jarse kotona?" Hyvin usein vastauksena oli, ettei ollut, mikä oli aina pienoinen pettymys, mutta toisaalta se antoi meille mahdollisuuden mennä tutkimaan Jarsen huonetta, joka oli kuin toinen maailma kaikkine levyineen, esineineen, lehtineen jne. mitä nyt teini-ikäisen nuoren kokoelmiin yleensäkin kuului. Mihinkään ei tietenkään saanut koskea tai ainakin kaikki oli laitettava takaisin samalle paikalle, ettei Jarse hermostu kun tulee kotiin. Siellä sitten tutkittiin ihastellen LP-levyjen kansia ja jos oikein rohkaistuttiin, laitettiin joku levy jopa soimaan stereoihin. Lähtemättömästi on jäänyt mieleen ainakin MUD-yhtyeen levy, jossa oli kappale "Running Bear", joka oli välittömästi minun suosikkini. Samoin Alice Cooperin "Billion Dollar Babies"-levy kiehtovine ja hieman pelottavine kansineenkin on jäänyt lähtemättömästi mieleeni. Myöhemmin nämäkin kaksi levyä, lukuisten muiden kanssa, päätyi veljelleni, kun Jarse niitä pikkuhiljaa lahjoitteli, kun veljeni alkoi keräilemään levyjä.

Näin sitten pääsinkin tutkailemaan veljeni pikkuhiljaa kasvavaa levykokoelmaa. Vanhempamme erosivat vuonna 1975 ja minä matkasin äitini mukana Uudestakaupungista Raumalle ja veljeni jäi isälle U:kiin. Matkustin kuitenkin usein bussilla Rauman ja U:kin väliä, joten oli aina mielenkiintoista nähdä, mitä kaikkia uusia levyjä veljelle oli kerääntynyt. Levyraadin pitäminen oli melkein traditio joka kerta kun tulin viettämään viikonloppua Uuteenkaupunkiin. Veli toimi levyraadin vetäjänä ja minä sekä siskopuoleni oltiin kappaleiden arvostelijoita. Joskus raadissa saattoi olla mukana joku sukulaislapsi, mikäli sattui vierailemaan samana viikonloppuna isäni luona. Hirveän analyttisiä tuskin arviot olivat ja luulenpa, että kappaleisiin keskittyminenkin saattoi joskus herpaantua, kun muistan siskopuoleni kehuneen kappaleen laulajaa, vaikka kyseessä oli ollutkin instrumentaali. Muistan vain veljeni tulikivenkatkuisen närkästyksen tuollaiseen törppöilyyn. Musiikki oli meille veljeksille vakava asia.

Veljeni oli kova Hurriganes-diggari ja ehkä juuri siksi se bändi ei ole minulle merkinnyt koskaan mitään. Pitihän sitä nyt jossain asiassa olla eri mieltä veljen kanssa. Oikeastaan itselläni ei ollut mitään erityistä suosikki-bändiä tai artistia vaan tuli kuunneltua melko sekalaista musiikkia, ihan iskelmästä rokkiin. Muistan jopa diganneeni Fredin "Isä kulje hitaammin" kappaletta oikein erityisen paljon. Irwinistä tykkäsin myös, ihan yhtä lailla kuin esim. Nazarethista. Viidennellä luokalla koulussa vedettiin vielä tukkaa rasvalla laineille, kun se oli suurinta hittiä, siis 50-luvun ihannoiti "Onnenpäivät"-sarjan ansiosta ja varmaankin Suosikki-lehden Elvis-pakkosyötön seurauksena. Mutta sitten tuli vuoden 1979 kesä ja kaikki muuttui...

Raumalle oli avattu tietääkseni ensimmäinen vain musiikkiin erikoistunut liike nimeltä "MUSIIKKIKELLARI", joka nimensä mukaisesti sijaitsi omakotitalon kellarissa Vanhassa Raumassa, aivan kirkon kupeessa. Tämän kaupan löytäminen muutti varmasti minua hyvin radikaalisti, etsiessäni paikkaani musadiggarien kiehtovassa maailmassa. "Kellari" oli täynnä vinyylejä, singlejä, kasetteja, lehtiä, rintanappeja jne. ja siellä oli aivan mielettömän hienoa hengailua ja selailua levyjä ja lehtiä samalla, kun kaupan työntekijä soitteli levyjä soittimesta. Punk oli tehnyt viimeiset pari vuotta tuloaan Suomeen ja tännekin oli ilmestynyt jo tukuttain kelpo bändejä ja lehdetkin kirjoittelivat

niistä. Eput oli jo julkaissut pari levyä, samoin Pelle kumppaneineen ja muutakin oli ilmestynyt jo isot niput. Musiikkikellarista ostelin Soundi-lehtiä, rintanappeja ja joskus kasetteja. Itselläni oli tuohon aikaan vain kasettinauhuri, joten omat kokoelmat koostuivat lähinnä radiosta nauhoitetuista biiseistä ja niistä levyistä, joita veli oli nauhoitellut kaseteille. Tuohon aikaan Suomessa oli oikeastaan vain kaksi suurempaa nuorisoryhmittymää, jotka, typerää kyllä, tappelivat keskenään. Oli diinarit ja punkkarit. Ja kumpikaan jengi ei jostain syystä voinut sietää toisiaan. Raumalla oli vielä erityisen paljon diinareita, mutta punkkareidenkin määrä oli jatkuvassa kasvussa. Vielä viidennellä luokalla oli omassakin päässäni rasva keikkunut, mutta sillä ei oikeastaan ollut mitään tekemistä sen kanssa, että olisin jotenkin ihannoinut 50-luvun musiikkia. Mehän kuunneltiin Martsun luona ABBAa ja SLEEPY SLEEPERSIÄ ja seurattiin innoissamme euroviisuja. Se oli vaan muotia ja mukana mentiin lampaan lailla. Mutta kuudennelle luokalle mentäessä, oli jo takin kauluksessa rintamerkkejä (muistan, että minulla oli Patti Smithin ja Graham Parkerin badget, vaikka kummankaan musiikkia olin tuskin kuullut, mutta lukenut kuitenkin Soundista ja Widowsin ja Pelle Miljoonan). Muistan, että veljeni oli nauhoittanut minulle kasetille A-puolelle Teddy And The Tigersien ekan levyn ja B-puolelle Ratsian ekan levyn ja sanonut, että valkkaa nyt noista kumpaa alat diggaamaan. No, Ratsiahan kolahti heti, eikä vähiten sen takia, että kappaleessa "48 tuntia" huudetaan ronskisti "VITUN APATIA".

Näin oli minun tieni punkin maailmaan lopullisesti avattu. Tämän jälkeen veljeni alkoi nauhoittelemaan minulle levyjä, jotka olivat enemmän punkkia ja uutta aaltoa kuin mitään muuta. Muistan Scotch-kasetit, joihin oli äänitetty mm. RUNAWAYSien levy, SEX PISTOLSin "Never Mind The Bollocks", IGGY AND THE STOOGESien "Raw Power" ja HILSE II kokoelma. Sen levyn suurin suosikkini oli VANDAALIT. Sitten alkoi oma pukeutuminenkin hieman muuttua, kun sain äidiltäni farkkuliivit ja niihin tuli tussilla kirjoiteltua bändien nimiä ja liivit koristeltiin rintamerkeillä, hakaneuloilla ja ketjuilla, ajan tyylin mukaisesti. Saappaiden varret tietenkin käännettiin ympäri ja niihin räävittiin tussilla bändien nimiä ja iskulauseita. Eikä se koloreppukaan rauhaan jäänyt vaan sekin tussattiin bändien nimiä täyteen. Myöhemmin yläluokilla mitään reppua tietenkään enää ollut vaan kunnon punkkari kantoi koulutarvikkeensa muovikassissa, jos nyt ylipäätään jaksoi kantaa mitään kouluun. Kuudennella luokalla meitä oli jo samoin ajattelevia ja samoista bändeistä diggaavia jo kourallinen, jotka jollain tapaa rohkenivat näyttää, mistä diggasivat. Kuten jo aiemmin mainittua, diinareita oli Raumalla paljon, eikä meidän ala-asteemme ollut siinä poikkeus. Niitä pelättiin, eikä aina syyttä. Kun seuraavana syksynä 1980 oli siirryttävä yläasteelle, olimme pikku punk-ryhmämme kanssa hieman peloissamme, koska tiesimme, että koulu, johon siirtyisimme, olisi pullollaan diinareita ja olimme jo kuulleet kauhutarinoita, miten "mökkereita" tullaan alussa muiluttamaan ja kiusaamaan. Mietimme jo, että pitäisikö mennä ihan tavallisen näköisenä ja tarkkailla hieman tilannetta. Jotkut puntaroivat jo vaihtoehdolla, että vaihtaisi kokonaan koulua Aronahteen yläasteelle, jossa tiedettiin olevan joitakin punkkareita ja että siellä oli tarkkailuluokkakin, joka oli täynnä punkkareita, mutta niitä taidettiin hieman arastella mekin. Kaikki kuitenkin mentiin Sinisaaren yläasteelle, eikä siellä sitten tapahtunutkaan yhtään mitään. En ainakaan muista, että mitään olisi kenellekään tapahtunut. Mitään mokkerien kastajaisiakaan en muista. Ehkä sellaiset oli sitten ihan järkevästi kielletty. Ihan rohkeasti sitten päätettiin olla omina itsenämme. Nyt kun jälkepäin katsoo tuolta ajalta otettuja luokkakuvia luokilta 7 - 9, niin huomaa miten oma musiikinmaku ja pukeutuminen on vuosi vuodelta mennyt rankempaan suuntaan. Seitsemännen luokan kuvassa paidan kauluksessa loistaa valtava Pelle Miljoona Oy rintamerkki, mutta hiukset on vielä ihan siististi jakauksella. Kahdeksannen luokan kuvassa on jo tukka piikikkäästi pystyssä ja

yhdeksän luokan kuvassa ollaan jo nahkahousut ja nahkatakki niitteineen ja bändilogoineen päällä ja tukka pystyssä.

Omien viinylien kerääminen oli alkanut vuonna 1981. Muistan sen siitä niin hyvin, koska ensimmäinen oma LP:ni oli MOTÖRHEADin "No Sleep Til' Hammersmith" ja kyseisenhän levy julkaistiin vuonna 1981. Motörhead nautti itse asiassa yläasteellamme vankkaa suosiota genererajoista riippumatta. Itsekin olin hieman hämmentynyt, kun diinarit kuleksivat välitunnilla kasettimankat käsissään pihalla ja kaiuttimista raikasi täydellä volyymilla "Ace Of Spades". Täytyy sanoa, että arvostus rasvapäitä kohtaan nousi. Levyjä tuli pääsääntöisesti ostettua vanhasta Anttilasta (hintalappuja vaihtelemalla sai uutuuslevyjä tarjouslevyjen hinnalla), Musiikkikellarista ja tilaamalla Epe's :istä. Pääasiassa tuli osteltua punkkia, uutta aaltoa, heviä ja ihan perus rokkiakin, sekä kotimaista, että ulkomaista. Omaa rahaa levyostoksiin tuli kun jaoin paikallislehteä pari kertaa viikossa. Ja levyihin ne rahat suuremmaksi osaksi meni. Omat stereot ostin osamaksulla -83 ja siihen asti olin joutunut kuuntelemaan levyjäni olohuoneessa mutsin stereoista. Kasettisoitin oli itselläni omassa huoneessa. Musiikkimaun tarkentuessa pääsääntöisesti punk/hc:n puolelle, varmaankin vuoden -82 puolella ja pienlehtien ilmestyessä kuvaan, aloin tilailla levyjä myös pienlehdistä löytämistäni osoitteista. Propaganda Records, P.Tuotanto ja Kaaos-lehden Matti Saariselta ainakin tuli tilailtua levyjä, sinkkuja ja kasetteja. Tuohon aikaan monet julkaisivat kokoelmakasetteja, joita sitten tilailtiin mm. Soundi-lehden Pienet Ilmot-palstalta. Kokoelmakasetit sisälsivät yleensä tuntemattomia hc-bändejä ja niiden treeninauhoja tai live-räpistyksiä mitä moninaisimmilla soundeilla. Itsekin tein pari kokoelmakasettia nimillä KALMA RECORDS 001 ja KALMA RECORDS 003. Homma toimi niin, että tilaaja lähetti 5mk ja postimerkin + tyhjän kasetin ja minä kopioin sen tupladekilläni ja postitin eteenpäin. Kasetteja myytiin varmaan joitain kymmeniä.

Yläasteen aikana tosiaankin musiikin maku alkoi rankentumaan, kun oli löytänyt Soundin kautta lukuisat omakustannelehdet ja koulun kirjastosta löytyi joka viikko uusi Melody Maker, joka kirjoitteli bändeistä kuten GBH, Exploited, Anti NoWhere League jne. Ja kaiken tämän lisäksi Suomeen oli syntynyt valtavasti uusia, rankempia ja nopeampia punk/hc-bändejä. Epe's Record Shopin kautta sai jo tilattua brittiläistä hc/oi/punk-levyjä ja tulihan Amerikan puoleltakin kovaa settiä kuten DEAD KENNEDYS, joka kävi Suomessakin 1981. Pokollekin levytti suomalaisista RATTUS, TERVEET KÄDET ja KOHU-63. Ja Helsingissä oli 80-luvun alkupuolella aloittanut toimintansa PROPAGANDA RECORDS Heikki Vileniuksen toimesta. Propaganda Recordsin ensimmäinen kokoelma-lp "Russia Bombs Finland" oli melkoinen tyrmäys sen kuultuani. Bändit kuten RIISTETYT, KAAOS, TERVEET KÄDET, BASTARDS jne. oli ihan eri maata kuin Eput tai Pelle Miljoona. Paljon nopeampia, rankempia, suoraviivaisempia ja mikä cooleinta, soittajat näytti ihan samalta kuin itsekin. Oikeastaan näiden Propaganda-kokoelman bändien innostamana sitä alkoi miettimään myös mahdollisuutta, että itsekin alkaisi soittamaan ja samoihin aikoihin kyti innostus mahdollisuudesta tehdä itse lehteä. Soundin "Pienet ilmot" palstalta löytyi lukuisia pienlehtien myynti-ilmoituksia ja niitä tulikin tilailtua kotiin lähes päivittäin. Homma toimi niin, että lähetit n. 5 mk + postimerkin lehden osoitteeseen ja about viikossa kolahti luukusta mitä eritasoisempia julkaisuja. Jotkut olivat aivan tolkuttoman hienoja ja jotkut pelkkiä valokopio-läpysköitä.

Yläasteen aikoihin alkoivat myös omat soittohalut kasvamaan, vaikken koskaan ollut mitään soitinta soittanutkaan. Kotona oli tullut hakattua itse tehtyjä rumpukyhäelmiä kaseteilta tulleen musiikin tahdissa. Muistan erityisen hyvin, kuinka osasin omasta mielestäni soittaa koko Pelle Miljoona & 1980:n "Viimeinen syksy"-levyn. Toinen suosikkini oli Problemsin "Katupoikia", jossa levyn toinen

puoli oli vieläpä kaiken lisäksi live, joten se toi vielä mukavan lisän filikseen, että nyt ollaan oikein keikalla soittamassa. Ensimmäiset oikeat rummut ostin naapurissa asuneen kaverin tutulta käytettynä. Merkkiä en muista, mutta ihan perussetti ; Virveli, pikkutomi, lattiatomi, bassari, hi-hatit ja taisi vaan olla yksi paska pelti, joka lähinnä kolisi enemmänkin kuin soi kauniisti. Rummut roudattiin kaverini isovanhempien kellariin ja siellä sitten kahdestaan rämisteltiin silloin tällöin. Kokoonpanossa oli siis basisti ja rummuissa minä ja taisi yksissä treeneissä käydä joku kitaristikin. Hommaa ei kyllä vielä tuohon aikaan otettu niin kovin tosissaan, mutta saatiin me joskus myöhemmin äänitettyä pari biisiäkin itseni julkaisemalle kokoelmakasetille, tosin siinä nauhassa basso oli vaihtunut kitaraan ja bassoa ei ollut ollenkaan. Kitara, rummut ja laulu ja bändi sai nimekseen Kuiva Bluffi.

Olin ollut samalla luokalla Jappen kanssa jo toisesta luokasta lähtien ja molemmat oltiin vannoutuneita HC-punkkareita. Jappella oli rummut ja mulla oli valtava halu perustaa bändi jo edesmenneen ensimmäisen yrityksen jälkeen. Tosin en oikeastaan osannut soittaa muuta kuin rumpuja joten kuten ja Jappe oli jo kova rumpali , niin vaihtoehdoksi jäi vain huutaminen. Joskus Jappe sitten sanoi, että tuu käymään, keksitään jotain. Meidän ekat treenit olivat siis minä : huuto harjan varteen ja Jappe : rummut. On se varmaan ollut kuulemisen arvoista. Varmaan näihin samoihin aikoihin päätettiin alkaa tekemään yhdessä pienlehteä ja niin syntyi RAPPIO-lehti. 20-sivuinen A5 kokoinen offsetpainossa painettu lehtemme. Tästä olimme kovin ylpeitä. Samaan aikaan kun lehteä väsättiin saatiin myös täydennystä kaksimiehiseen bändiimme. Rauman linja-autoaseman baarista mukaan tarttui Mikko ja Janne soittamaan bassoa ja kitaraa. Ei siis kaljabaarista, vaan baarin limupuolelta koska elimmehän kesää 1983 ja ikää oli vasta 15. Linja-autoasema oli vaan meidän hengailupaikka. Siellä oli mukavaa henkilökuntaa ja flipperi + videopeliautomaatteja. Ensin treenailtiin Jappen vanhempien omakotitalon autotallissa ja siitä siirryttiin jossain vaiheessa kaupungin järjestämään tilaan satamassa sijaitsevaan väestönsuojaan, jossa treenasi useita muitakin bändejä. Eka keikkakin pidettiin jo parin kuukauden treenaamisen jälkeen Rauman Parpansalissa. Olisihan tuon keikan voinut ihan hyvin jättää tekemättäkin. Osallistuttiin myös vuoden -83 lopulla Rockin SM-kisojen karsintoihin, jotka meidän läänissämme pidettiin Köyliön Lallintalolla, mutta oikeastaan ihan vain sen takia, että päästäisiin keikalle niin legendaariseen paikkaan. Melkoista kohkaamistahan se oli, mutta ajoi silloisen tarkoituksemme.

Jossain vaiheessa vuotta 1984 lähdin itseni ja Jappen perustamasta bändistä (Mellakka) pois liittyäkseni Raumalla toimineeseen toiseen bändiin nimeltä Pohjasakka. Luultavasti syyni Mellakasta lähtemiseen oli, että olin kyllästynyt huutamiseen ja halusin opetella jonkun instrumentin ja päädyin näin basson varteen Pohjasakkaan, koska Pohjasakan basisti siirtyi Mellakkaan ja Mellakan ex-basisti rupesi laulajaksi. Piirit oli aika pienet Raumalla päin. Mellakka julkaisi ensimmäisen levytyksensä vuonna 1984 "Ei"...-ep:n, joka ilmestyi omakustanteena syksyllä. Pohjasakka julkaisi oman ep:nsä tammikuussa -85. Mutta ennen kuin Mellakka julkaisi toisen EP:nsä vuoden -85 puolella, olin liittynyt bändiin uudelleen.

Olin myös alkanut tekemään omaa pienlehteä nimeltä Kalma ja Jappe teki vielä itsekseen yhden numeron Rappio-lehteä. Kalma-lehteä julkaisin kaksi numeroa ja kolmaskin numero oli lähes painoa vaille valmis, mutta sitten vain mielenkiinto jotenkin hiipui. Varmaan syynä oli turhautuminen. Siihen aikaan ei ollut sähköposteja, inter netistä puhumattakaan, joten haastattelut hoituivat pääasiassa kirjeitse. Vastauksia sai joskus odotella todella pitkään ja joskus niitä ei tullut ensinkään. Ja varsinkin, jos ulkomaille kirjoitteli, niin vastauksen sai todella harvoin. Jotkut bändit olivatkin

sitten todella avokätisiä ja saattoivat lähettää jutun lisäksi jopa uusimman levynsä. Mutta harvinaista se oli. Ja yleensä vastapalvelukseksi pyydettiin jotain toista levyä.

Keikoillakin tuli käytyä ympäri Suomen, mutta aika harvakseltaan tuohon aikaan keikkoja järjestettiin. Lepakossa oli suht usein punk/hc-keikkoja, mutta sinne en elämäni aikana ehtinyt kuin muutaman kerran ja yhdellä kertaa olin lavalla itse esiintymässä. Vaasassa oli vuoden 1984 aikana melko aktiivista toimintaa ja sielläkin tuli joskus käytyä, kun paikalla piti olla Englannin oma ylpeys Disorder. Bändi ei vaan koskaan päässyt Suomeen asti. Ainakaan sillä kertaa. Muistan, että keikkapaikalla liikkui huhuja, että bändiä ei päästetä lautalta Suomen kamaralle. Enkä asiaa yhtään edes ihmetellyt, tuntien bändin mieltymyksen päihteiden käyttöön. Eihän se pääbändin peruuntuminen mitenkään menoa haitannut, kun paikalla oli kuitenkin liuta kotimaisia kohkaajia. Ja yhteishenki punkkarien kesken oli aina niin mutkatonta, että yöpaikkaa ei tarvinnut koskaan erikseen miettiä, koska aina löytyi joku, joka halusi majoittaa samanhenkistä porukkaa. Tälläkin reissulla päädyimme jonkun kaiffarin luokse, joka luukutti koko yön Attakin levyä, tarjosi aamulla aamiaista ja vieläpä seuraavana päivänä ajelutti meitä Ladallansa pitkin kotikaupunkiaan esitellen paikallisia nähtävyyksiä. Turussa oli myös jonkun verran keikkoja ja siellä asui myös tuttuja, joiden luokse pääsi majoittumaan. Yksi unohtumattomimmista keikkareissuista oli matkamme Somerolle katsomaan Bastardsia ja Poikkeustilaa. Somerolle tietenkin päädyttiin Forssan kautta hyvissä ajoin, mutta sieltä pois pääseminen olikin sitten asia erikseen. Ja kun kysymyksessä oli Someron kokoinen pikkupaikka, ei siellä odottanut kovinkaan monen punkkarin majaansa pitävän. Jo itse keikan järjestäminen kyseiselle paikkakunnalle herätti meissä ihmetystä. Ja kaiken kukkuraksi, poliisit keskeyttivät keikan, ilmeisesti huviluvan puuttumiseen vedoten. Koko setti päättyi hirveään kaaokseen ja en nyt edes muista, kuinka me loppujen lopuksi pääsimme Somerolta Forssaan, mutta sen muistan, että kello oli jo niin paljon, ettei sieltä mitään busseja ennen aamua lähtenyt Rauman suuntaan. Mitäpä siis neuvokkaat punk-nuoret tässä tilanteessa tekevät? No menevät tietenkin poliisilaitokselle ja pyytää lupaa päästä putkaan. Tästä kovin hämmentyneenä päivystävä virkailija ei osaa muuta tehdä, kuin suostua nuorten pyyntöön. Kaikki majottauduttiin samaan pidätysseleihin, poliisi toi parit tyynyt ja villapeitteet ja valitteli vielä, että anteeksi nyt, mutta velvollisuuteni on laittaa ovet lukkoon. Tämä kaikki oli meistä äärimmäisen huvittavaa. En muista, lukiko jonkun nahkatakissa "Kytät on natsisikoja", mutta tämä poliisi ei sitä selvästikään ollut. Aamulla saatiin vielä puuroa ja näkkileipää ja päästiin täysin vatsoin kohti Raumaa. Liftasin myös täysi-ikäisen kaverini kanssa ensimmäiselle täysin punkille vihkiytyneelle festarille vuonna 1983. Kyseessä oli vielä tänäkin päivänä toimiva Puntala Rock. Siinä oli festari, jossa punk/hc-nuori tunsivat olevansa kuin taivaassa. Esiintymässä kaikki Suomen kovimmat nimet ja kymmenittäin tuntemattomampia nimiä. Sen verran hölmöjä kaverini kanssa oltiin, ettemme olleet ollenkaan ajatelleet, missä nukkuisimme. Telttaa ei ollut mukana, makuupussista puhumattakaan. Muistan, että vietimme yömmen lavan alla, jossa oli joukko kaltaisiamme teltattomia punkkeja. Oli se kylmä yö. Mutta ei haitannut yhtään. En jättänyt kovinkaan montaa bändiä katsomatta ja sain haastateltuakin useita bändejä Kalma-lehteeni. Unohtumaton reissu kertakaikkiaan. Seuraavan kerran kävinkin Puntalassa heti 2014 !!

Jossain kohtaa mietimme, että mitä jos yrittäisimme itse järjestää bändejä Raumalle, kun sillä rintamalla ei paljoakaan tapahtunut paikkakunnalla. Keikkapaikkoja Raumalla oli suhteellisen vähän ja jos keikka oli ravintolassa ei sinne tietenkään alaikäisenä ollut mitään asiaa. Parpansali oli pieni puisto aivan Rauman keskustassa kanaalin varrella ja se oli toiminut yleensä paikallisten bändien

esiintymislavana. Samaisella lavalla olimme myös itse esiintyneet ensimmäisen kerran. Päätimme ottaa härkää sarvista ja astelimme kohti kaupungin nuorisotoimea, joka tapahtumia järjesti, kysyäksemme, josko he sallisivat ulkopaikkakuntalaisten bändien tulon Parpansalille, mikäli me hoidamme bändit Raumalle ja nuorisotoimi suostuisi maksamaan bändeille matkakulut. Yllätykseksemme tähän suostuttiin ja näin päätimme kutsua Tamperelaiset Bastardsin ja Riistetyt soittamaan Parpansalille. Keskusteluja käytiin Bastardsin Rike Jokelan kanssa ja sovittiin, että bändit saapuvat matkakorvauksilla soittamaan. Mutta valitettavasti, syystä, jota en tiedä, hän ilmoittikin hieman ennen sovittua päivämäärää, ettei bändit pääsekään keikalle, mutta hän on löytänyt korvaavan bändin paikalle. Ja näin Raumalle saapuikin Poikkeustila Tampereelta. Keikka saatiin siis loppujen lopuksi järjestettyä. Tämä tosin taisi jäädä viimeiseksi kerraksi kun ulkopaikkakuntalainen bändi vieraili Parpansalilla.

Pari vuotta myöhemmin tästä, järjestimme punk-keikan Bronx nimiseen klubiin. Paikalle saatiin esiintymään Maho Neitsyt, Sekaannus ja Pohjasakka. Tämä keikka jäikin sitten viimeiseksi, jota järjestimme. Paikka oli ehkä huono valinta siinä mielessä, että siellä työskenteli vanhoja diinareita ja siihen aikaan aktiivisia Amerikkalaisen jalkapallon harrastajia, jotka kokonsa puolesta olivat aika vakuuttavia. Yhteentörmäykseltä ei siis voinut välttyä. Paikan portsarit heittelivät keesipäitä mielivaltaisesti ulos vedoten milloin mihinkin syyhyn. Bändit saivat kuitenkin keikkansa soitettua, mutta yleisöltä saadun palautteen takia, emme ajatelleet järjestää paikassa enää yhtään mitään. Se oli sikäli sääli, koska paikka oli kyllä mitä mainioin keikkapaikka, jos vain kaikkien taholta olisi löytynyt vähän enemmän ymmärrystä.

Vuoden 1984 puolella perustimme kaverini kanssa myös levy-yhtiön. Muistaakseni idea tuli kaveriltani, joka halusi julkaista Kuolleet Kukat yhtyeen EP:n. Luulenpa, että hän vain tarvitsi ideoilleen vielä toisen rahoittajan, jotta ei tarvitsisi itse kaikkea maksaa. Molemmat kävimme siihen aikaan töissä kenkätehtaassa, joten rahaa oli toki käytettävissä muihinkin harrastuksiin kuin levyjen ostoon. Yhtä hyvin sitä voisi alkaa julkaisemaan muidenkin tekeleitä. Ja mikäs sen hienompi aloitus, kun julkaista sellaisen bändin levy, jossa soittivat sellaisia nimiä kuin Jakke (Kaaos), Masa (Bastards), Nappi (Kaaos). Levy-yhtiömme nimenkin keksi Jakke : Rat Poison - Records. Myöhemmin kuitenkin häivyin vähin äänin koko hankkeesta, koska huomasin olevani mukana vain nimettömänä osakkaana. Kuunnellessani kaverini neuvotteluja Jaken kanssa puhelimesta, huomasin hänen koko ajan mainitsevan vain itsensä, että hän järjestää ja hän maksaa. Koin näin jääväni paitsioon koko toiminnassa ja ostin itseni ulos koko hankkeesta. Olimme hankkineet mm. Propaganda Recordsilta levyjä, joita myimme postimyynnin kautta, sekä jakelimme niitä mm. Musiikkikellariin. Nappasin kainalooni tukun Propagandan levyjä ja jätin koko homman kaverini pyörittämäksi. Lafka lyhensi myöhemmin nimensä Poison Recodsiksi, eikä se Kuolleiden Kukkien ep:n lisäksi julkaissut muuta omaa tuotantoa kuin Mellakan "Itsenäisyyspäivä"-ep:n.

Tähän voisinkin päättää muisteluni, vaikka se kyllä punkin parissa vielä jatkuikin erinäisten bändien osalta Porissa ja Turussa.

Miten tämä kaikki sitten näin jälkikäteen on minuun vaikuttanut. Tiivistettynä voisi sanoa, että punk teki minusta sen mitä minä nyt olen. Sen kautta aloin katsomaan maailmaa kriittisemmin silmin. Sen kautta sain paljon uusia ystäviä ympäri maailman. Sen kautta aloin soittamaan ja tekemään omaa lehteä. Sen kautta minusta tuli hetkeksi keikkajärjestäjä ja levy-yhtiön osakas. Levyjä kerään edelleen. Keikoilla käyn aina kun ilmestyy jotain mielenkiintoista. Soitan taas pitkästä aikaa

rumpuja. Minulle punk on elämäntapa, jonka päällimmäisenä ohjenuorana on, että ole, elä ja tee mitä haluat, kunhan et vahingoita sillä muita. Ole kriittinen. Kyseenalaista, mutta älä ole liian ahdasmielinen.

-mies, 1967, Rauma, -